

Suçun Bilincinde Ceza

– Ali Koç · 17 Aralık 2013

Bir insan kaç harfle terk edilir, bilmiyor kimse...

Uzun süredir bu dünyada insanım
Usta bir cinayete çiraklık yapıyorum
Bir yaş büyük yazdırılmışım acıya
Hep başkaları tarafından kullanılmış mutluluklar giyindim bu yüzden
Kiminin gülüşleri eskiydi
Kimilerinin düşleri...

Kendi oyuncaklarımı kendim imal ederek başladım hayata
Daha doğrusu hayatı yanlış yaşamaya
Yeni bir çağ inşa eder gibi koparamadım hiçbir zaman takvimden yaprağını
Gidenin geri döndürülemediğini; kıldığım ilk cenaze namazıyla
En ağır hastalığın "hayat" olduğunu ise yaşayarak öğrendim
Ölüm yelpazesinin dar olduğu zamanlarda,
cesetlerin göz hakkına sadık bırakılmak giydiğim tek hükümdü
Gökyüzü ile aramızda farklı bir bağ oluştu bu yüzden

Balığa hükmeden deniz olmaktansa
Denize hükmeden yağmur olmayı tercih ettim...

Yoksun bırakılmayı Allah'ın bir lütfu olarak kabullendim
El yazısı ile yazdıklarımı okumayı başaramadığım gün tanıdım kaderi
Kulaklarının sesini kısıanlarla hayat arasında bağlaç görevi gördüm hep
Değer vermeyi matematikten
mütevazi insanları ise büyük şehirlere daha önce tanıdım
Şanslı sayarım kendimi
Yanlış anlaşılmaktan korkmadım hiçbir zaman
Devrik cümleleri lüzumundan fazla sevdim
Ağır yaralı gecelerimde şehrin duvarlarına yazdığım;
"Ölümden korkma" notu dışında,
arkamda bırakabileceğim kayda değer bir cümlem yok bu yüzden...

//Kuytu bir köşede örümcek beslemektense, ağa takılmış bir sineğin insandan medet umabileceğini
düşündüm zamanla. Düşmanın yoksa, dosta da ihtiyacın yoktu...//

Doğum günümde nefes darlığından ölecek kadar büyümüştüm
Neyi bulacağımdan habersiz, bir şeyler kaybetmeye koyuldum böylece
Kötü günler için yastık altı küfürler biriktirmeye başladım
Pili bitmiş bir saatin aynı saniyeyi vurup duran yelkovanı gibi hissediyordum kendimi
Zaman ipe sapa gelmez bahaneleriyle mutluluk üretimine ara vermişti bir anda
Gecenin yanına almayı unuttuğu yağmurlar iyiden iyiye bayatlamıştı
Toprağın kokusuna burnunu tıkayan çocuklar koşar adım boşaltıyorlardı şehri
Artık mutlulukla aramda;yalnızlığın kelime anlamına bağımlı yaşayan
büyük bir insan gürültüsü vardı
Ayağa kalkamayanlar ezilmeye mahkum
Ayaktakiler ise ezmeye mecbur yaşatılıyor gibiydi
Görevinin bilincindeydi acı

Tebessüm dediğiniz şey her neyse, umudun tırnağı dahi olamıyordu

Aşk uygun görülmüştü böylece
Özürü bir bıçak gibiydim artık
Beni ayaklarımdan tutup bir yere götürdüler
Nereden bakarsan bak; dün
"Senin" geleceğinden söz etti birileri
El sıkıştık ölümle
Avuçlarım kanadı bir anda

Çok sigara içiyordum artık
Çok...